

BESLUT MEDDELAT AV DOMSTOLENS ORDFÖRANDE
den 15 april 1998 *

I mål C-43/98 P(R),

Camar Srl, bolag bildat enligt italiensk rätt, Florens (Italien), företrätt av advokaterna Wilma Viscardini Donà, Mariano Paolin och Simonetta Donà, Padova, delgivningsadress: advokatbyrån Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av ett beslut meddelat den 10 december 1997 av ordföranden för Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt i mål T-260/97 R, Camar mot kommissionen och rådet (REG 1997, s. II-2357), i vilket det förs talan om upphävande av detta beslut samt om att domstolens ordförande skall bevilja de interimistiska åtgärder som yrkades vid förstainstansrätten,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företräd av Hubert van Vliet och Francesco Ruggeri Laderchi, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, biträdda av advokaten Alberto Dal Ferro, Vicenza, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

Europeiska unionens råd, företrätt av juridiska rådgivarna Jan-Peter Hix och Antonio Tanca, delgivningsadress: Europeiska investeringsbanken, direktoratet för rättsfrågor, generaldirektören Alessandro Morbilli, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

* Rättegångsspråk: italienska.

svarande i målet vid förstainstansrätten,

med stöd av

Republiken Frankrike, företrädd av Kareen Rispal-Bellanger, sous-directeur, utrikesministeriets rättsavdelning, och Christina Vasak, secrétaire adjoint des affaires étrangères, vid samma avdelning, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: Frankrikes ambassad, 8 B, boulevard Joseph II, Luxemburg,

intervenient i målet vid förstainstansrätten,

och med stöd av

Konungariket Spanien, företrädd av Rosario Silva de Lapuerta, abogado del Estado, statens rättstjänst, i egenskap av ombud, delgivningsadress: Spaniens ambassad, 4—6, boulevard E. Servais, Luxemburg,

intervenient i målet vid domstolen,

meddelar

DOMSTOLENS ORDFÖRANDE

efter att ha hört generaladvokaten J. Mischo,

följande

Beslut

- 1 Camar Srl har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 20 februari 1998, överklagat ett beslut meddelat den 10 december 1997 av ordföranden för Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt i mål T-260/97 R, Camar mot kommissionen och rådet (REG 1997, s. II-2357, nedan kallat det överklagade beslutet). Genom detta beslut avlog förstainstansrättens ordförande klagandens ansökan om interimistiska åtgärder.

- 2 Klaganden har yrkat att det överklagade beslutet skall upphävas och att dess yrkanden vid förstainstansrätten skall bifallas.
- 3 Konungariket Spanien har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 6 mars 1998, begärt att få intervensera i förevarande mål.
- 4 Med stöd av artikel 37 första stycket i domstolens EG-stadgar beviljas interventionsansökan.
- 5 Kommissionen, rådet, Republiken Frankrike och Konungariket Spanien har genom inlagor som inkom till domstolens kansli den 16 och 17 mars 1998 inkommit med skriftliga yttranden till domstolen.

Bakgrund och förfarande

- 6 Det framgår av det överklagade beslutet att förevarande mål i sak avser rådets förordning (EEG) nr 404/93 av den 13 februari 1993 om den gemensamma organisationen av marknaden för bananer (EGT L 47, s. 1; svensk specialutgåva, område 3 volym 48, s. 129) och i synnerhet frågan under vilka omständigheter näringsidkare som salufört gemenskapsbananer eller traditionella AVS-bananer (nedan kallade traditionella importörer) skall tilldelas importlicenser för tredjelandbananer och icke-traditionella AVS-bananer (nedan kallade licenser i kategori B).
- 7 Som erinras i punkt 4 i det överklagade beslutet föreskrivs i artikel 19.2 i förordning nr 404/93 att varje aktör skall erhålla importlicenser i kategori B som grundar sig på de genomsnittliga kvantiteter av gemenskapsbananer eller traditionella AVS-bananer som denne har sålt under de tre senaste år för vilka uppgifter finns tillgängliga (nedan kallade referenskvantiteterna).

- 8 I artikel 30 i förordning nr 404/93 föreskrivs följande: "Om det efter juli 1993 krävs särskilda åtgärder för att underlätta övergången från den ordning som gällde innan denna förordning trädde i kraft till den som fastställs genom denna förordning, särskilt för att komma till rätta med svårigheter av en känslig natur, skall kommissionen i enlighet med förfarandet i artikel 27 besluta om de övergångsåtgärder som den bedömer vara nödvändiga."
- 9 Det framgår i huvudsak av punkt 8—15 i det överklagade beslutet att klaganden, som är en traditionell importör av bananer från Somalia, från år 1993 vid upprepade tillfällen har begärt att av kommissionen bli tilldelad ytterligare licenser av kategori B, eftersom klagandens bananimport från Somalia under åren efter 1990, vilken i egenskap av referenskvantitet låg till grund för beräkningen av det antal licenser i kategori B som klaganden hade rätt till, var onormalt låg jämfört med klagandens bananimport under åren 1988—1990.
- 10 För vidare upplysningar om förhållandet mellan klaganden och kommissionen och om de mål avseende passivitetstalan som anhängiggjorts vid förstainstansrätten hänvisas till punkt 15—20 i det överklagade beslutet.
- 11 Den 17 juli 1997 avslog kommissionen den begäran som klaganden hade ingett den 27 januari samma år med stöd av artikel 30 i förordning nr 404/93 och som avsåg beräkningen av de licenser i kategori B som klaganden skulle tilldelas för år 1997 och följande år.
- 12 Den 25 september 1997 väckte klaganden på nytt talan vid förstainstansrätten och yrkade att ovan nämnda beslut skulle ogiltigförklaras. Klaganden yrkade vidare att gemenskapen skulle förpliktas att i första hand ersätta den skada som klaganden har åsamkats i och med att kommissionen, vid beräkningen av licenserna i kategori B, vägrade att ta hänsyn till den kvantitet bananer som klaganden hade importerat före år 1991, eller, i andra hand, ersätta den skada som har uppstått till följd av att inga särskilda bestämmelser hade antagits i förordning (EEG) nr 404/93 som gjorde det möjligt att "lösa sådana situationer" som klagandens.

- 13 Genom särskild ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 22 oktober 1997, ingav klaganden en ansökan om interimistiska åtgärder och yrkade att förstainstansrättens ordförande dels skulle meddela uppskov med verkställigheten av kommissionens beslut av den 17 juli 1997, dels skulle ålägga kommissionen att i första hand beräkna klagandens licenser i kategori B för år 1998 med utgångspunkt i klagandens referenskvantitet för perioden 1988—1990 eller, i andra hand, deras referenskvantitet för perioden 1989—1991, eller tillämpa de kriterier som Europaparlamentet föreslår i åttonde ändringen av kommissionens förslag av den 8 mars 1996 om ändring av förordning nr 404/93, eller, i vart fall, ålägga kommissionen att bevilja Camar ekonomiskt stöd motsvarande marknadsvärdet på licenserna i kategori B beräknat enligt ett av ovannämnda kriterier.

Det överklagade beslutet

- 14 Ansökan om interimistiska åtgärder avslogs av förstainstansrättens ordförande genom det överklagade beslutet.
- 15 Efter en påminnelse om under vilka villkor det på grund av ett ärendes brådskande art är motiverat att föreskriva interimistiska åtgärder, har förstainstansrättens ordförande gjort en noggrann genomgång av de omständigheter som klaganden åberopat.
- 16 Det framgår av det överklagade beslutet att klaganden i huvudsak gjorde gällande att det var mot bolagets vilja som bananimporten från Somalia och övriga AVS-stater minskade efter år 1990, vilket medförde att klaganden tilldelades färre licenser i kategori B och således tvingades minska sin import från tredje land. Klaganden blev således på grund av sin verksamhets negativa utveckling tvungen att låna pengar av sin huvudägare och halvera sin verksamhet. Enligt klaganden kommer denna situation till slut att medföra att klaganden måste lägga ner sin verksamhet om den inte tilldelas ytterligare licenser i kategori B.

- 17 Förstainstansrättens ordförande har först prövat klagandens argument angående utvecklingen av såväl bolagets omsättning som dess import.
- 18 Förstainstansrättens ordförande påpekade att klagandens omsättning under de senaste åren ökade år 1995 och år 1996 och att företaget gick med vinst år 1994 och år 1995. Beträffande de finansiella svårigheter som klaganden hade hänvisat till framgår det av det överklagade beslutet dels att dessa svårigheter inte kunde bevisas, dels att det vid bedömningen av klagandens ekonomiska villkor och konkreta möjligheter att bedriva verksamhet i vart fall inte var relevant huruvida klaganden erhöll ett finansiellt stöd för att överleva, eftersom det är fråga om en intern transaktion inom den koncern som klaganden tillhörde.
- 19 Vad gäller volymen på klagandens bananimport framgår det av det överklagade beslutet att denna volym visserligen minskade år 1993 men att den ökade åren 1995 och 1996 och beräknades uppgå till 20 000 ton år 1997 (27 000 ton om man även räknar med importen från det andra företag som tillhör samma koncern som klaganden). Förstainstansrättens ordförande påpekade även att den minskade bananimporten under år 1991 och följande år delvis beror på att somaliska bananer förlorade sin konkurrenskraft och att klaganden inte hade bevisat sitt påstående att transportkostnaderna hade ökat.
- 20 Mot bakgrund av dessa skäl ansåg förstainstansrättens ordförande i punkterna 54 och 55 i det överklagade beslutet att det kunde uteslutas att det förelåg en överhängande risk för att klaganden åsamkades allvarliga och irreparabla skador, oavsett om det var fråga om företagets överlevnad eller om dess ställning på marknaden skulle skadas i väsentlig omfattning, och att skyndsamhetskravet inte var uppfyllt. Ansökan om interimistiska åtgärder avsågs således utan att det ansågs nödvändigt att kontrollera huruvida den begärda åtgärden framstod som faktiskt och rättsligt befogad (*fumus boni juris*).

Parternas argument

- 21 Klaganden har inom ramen för detta överklagande endast åberopat en grund med stöd av vilken den har gjort gällande att artikel 30 i förordning nr 404/93 och artikel 186 i EG-fördraget har tillämpats på ett felaktigt sätt.
- 22 Denna grund kan delas in i två delgrunder.
- 23 Genom den första delgrunden har klaganden i huvudsak invänt mot förstainstansrättens ordförandes bedömning av den faktiska situationen när den prövade huruvida klagandens ansökan var brådskande. Genom den andra delgrunden har klaganden gjort gällande att förstainstansrättens ordförande själv skulle ha tillämpat artikel 30 i förordning nr 404/93, i vilken skyndsamhetskravet inte är lika strikt, i stället för att hänvisa till de krav som uppställs för att tillämpa artikel 186 i fördraget.
- 24 Vad gäller den första delgrunden har klaganden närmare bestämt gjort gällande att förstainstansrättens ordförande, i motsats till vad han skulle ha gjort, inte bara tog hänsyn till att klagandens import från tredje land i egenskap av näringsidkare i kategori B minskade i betydande omfattning år 1997 på grund av en onormal referensperiod, utan även tog hänsyn till klagandens övriga import under samma år.
- 25 Vidare har förstainstansrättens ordförande enligt klaganden felaktigt även räknat med den import som bedrivits av ett annat företag som tillhör samma koncern som klaganden. Klaganden har i detta hänseende hänvisat till två domar från italienska Corte di cassazione som den anser vara relevanta, eftersom det är italienska företag som är i fråga i förevarande fall. Det framgår av dessa domar att det trots att det fanns ägarförhållanden mellan aktieföretag inte är uteslutet att det kan vara fråga om olika juridiska personer och om självständiga näringsidkare.

- 26 Genom den andra delgrunden har klaganden hänvisat till domen av den 26 november 1996 i mål C-68/95, T. Port (REG 1996, s. I-6065) och gjort gällande att när kommissionen, som i förevarande fall, vägrar att agera med stöd av artikel 30 i förordning nr 404/93, och när den berörde ansöker om interimistiska åtgärder vid gemenskapsdomstolarna i syfte att åtgärda denna passivitet, är de senare skyldiga att med tillämpning av artikel 30 fatta ett beslut i kommissionens ställe, även om det är fråga om ett provisoriskt rättsligt skydd. I ett sådant fall skall inte frågan om ärendet är brådskande bedömas enligt de kriterier som normalt tillämpas vid beviljande av interimistiska åtgärder, utan ärendet skall automatiskt anses vara brådskande när en importör erhåller färre licenser av skäl som inte beror på importörens fria val eller på normala marknadsförhållanden. Klaganden har särskilt betonat att det i detta hänseende inte är nödvändigt att det berörda företagets överlevnad står på spel. Klaganden har även tillagt att en sådan skada i sig är irreparabel, eftersom den följer av en orättvis och diskriminerande reglering och berör grundläggande rättigheter.
- 27 Svarandena har för det första gjort gällande att klagandens argument angående den bedömning som har gjorts av förstainstansrättens ordförande skall avvisas.
- 28 Konungariket Spanien anser även att överklagandet skall avvisas, eftersom klaganden, när den har gjort gällande att artikel 30 i förordning nr 404/93 har tillämpats på ett felaktigt sätt, har tagit upp den sakfråga som förstainstansrätten har att ta ställning till när den avgör målet i sak.
- 29 Svarandena har för det andra avvisat klagandens argument att förstainstansrätten själv skulle ha tillämpat artikel 30 i förordning nr 404/93. Enligt kommissionen och rådet har villkoren för att tillämpa artikel 186 i fördraget mot bakgrund av artikel 30 i förordning nr 404/93 inte förändrats genom domen i det ovannämnda målet T. Port. Rådet har tillagt att om klagandens argumentation skulle godtas skulle ärendet automatiskt vara brådskande då talan framstår som faktiskt och rättsligt befogad.

- 30 Rådet och Konungariket Spanien anser även att gemenskapsdomstolarna inte skulle besluta om en interimistisk åtgärd utan skulle föregripa talan i sak om de tillämpade artikel 30 i förordning nr 404/93. Konungariket Spanien anser även att gemenskapsdomstolarna skulle inkräkta på kommissionens behörighet enligt artikel 30 i förordning nr 404/93, trots att denna har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning.
- 31 Kommissionen har slutligen tillagt att även om förstainstansrättens ordförande skulle ha tillämpat artikel 30 i förordning nr 404/93 var villkoren för att tillämpa denna bestämmelse i vart fall inte uppfyllda.
- 32 Eftersom all den information som behövs för att ta ställning till överklagandet framgår av parternas skriftliga yttranden, är ett muntligt förfarande inte nödvändigt.

Bedömning

- 33 Det skall inledningsvis påpekas att enligt artikel 168a i fördraget och artikel 51 i domstolens EG-stadgar skall ett överklagande till domstolen vara begränsat till rättsfrågor och grundas på bristande behörighet hos förstainstansrätten, på rättegångsfel som kränker den överklagandes intressen eller på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten.
- 34 Dessa bestämmelser gäller även överklaganden med stöd av artikel 50 andra stycket i domstolens EG-stadgar (beslut meddelat av domstolens ordförande den 19 juli 1995 i mål C-149/95 P(R), kommissionen mot Atlantic Container Line m. fl., REG 1995, s. I-2165, punkt 18, och av den 14 oktober 1996 i mål C-268/96 P(R), SCK och FNK mot kommissionen, REG 1996, s. I-4971, punkt 44).

- 35 Följaktligen skall den första delgrunden till stöd för överklagandet avvisas, eftersom klaganden genom denna delgrund direkt ifrågasätter förstainstansrättens ordförandes bedömning av den faktiska situation som klaganden befinner sig i.
- 36 Vad gäller frågan om den påstådda skadan var allvarlig och irreparabel har förstainstansrättens ordförande på goda grunder bedömt klagandens faktiska situation med hänsyn till hur den koncern som klaganden tillhörde fungerade (se i detta hänseende beslut meddelat av domstolens ordförande den 7 mars 1995 i mål C-12/95 P, *Transacciones Marítimas m. fl. mot kommissionen*, REG 1995, s. I-467, punkt 12, och beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 4 juni 1996 i mål T-18/96 R, *SCK och FNK mot kommissionen*, REG 1996, s. II-407, punkt 35).
- 37 Vad gäller den rättspraxis från Corte di cassazione som klaganden har hänvisat till, är det tillräckligt att konstatera att det av de utdrag som denna har ingett framgår att dessa domar avser frågor om ansvarsgenombrott och konkursrättsliga frågor, som i vart fall saknar relevans vid bedömningen av om de begärda åtgärderna är brådskande.
- 38 Vidare kan klaganden inte med stöd av den andra delgrunden till stöd för överklagandet, angående artikel 30 i förordning nr 404/93 samt domen i det ovannämnda målet *T. Port*, göra gällande att förstainstansrättens ordförande har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom det överklagade beslutet.
- 39 Det framgår nämligen av punkt 55 i det överklagade beslutet att ansökan om interimistiska åtgärder avsågs på grund av att de begärda åtgärderna inte var brådskande och att det inte prövades huruvida talan angående villkoren för att tillämpa artikel 30 i förordning nr 404/94 omedelbart framstod som faktiskt och rättsligt befogad.

- 40 Under dessa omständigheter kan de grunder som avser frågan om åtgärderna framstår som faktiskt och rättsligt befogade, men som inte innebär ett ifrågasättande av bedömningen att de begärda åtgärderna inte är brådskande, inte medföra att det överklagade beslutet helt eller ens delvis upphävs (det ovannämnda beslutet av den 14 oktober 1996, SCK och FNK mot kommissionen, punkt 31).
- 41 Klaganden kan inte heller till stöd för sitt överklagande göra gällande att gemenskapsdomstolarna vid tillämpning av artikel 30 i förordning nr 404/93 i interimistiska ärenden i vart fall skall fatta beslut i kommissionens ställe.
- 42 I domen i det ovannämnda målet T. Port påpekade domstolen endast att rätten till domstolsskydd inbegriper en möjlighet, inom ramen för en passivitetstalan gentemot en institution som anklagas för att ha underlåtit att anta en rättsakt, att begära att gemenskapsdomstolarna skall föreskriva interimistiska åtgärder med stöd av artikel 186 i fördraget.
- 43 I motsats till klagandens påståenden följer det inte av denna dom att villkoren för att gemenskapsdomstolarna skall föreskriva interimistiska åtgärder i ett sådant fall skiljer sig från de villkor under vilka interimistiska åtgärder kan föreskrivas i normala fall.
- 44 Medan kommissionen enligt artikel 30 i förordning 404/93 kan och i vissa fall måste ingripa slutligt i vissa nödvändiga fall, skall gemenskapsdomstolarna, vid vilka talan har väckts i sak gentemot kommissionens åtgärder eller underlåtenhet att vidta åtgärder, endast föreskriva de interimistiska åtgärder som förefaller vara nödvändiga för att undvika att sökanden i målet, innan dom meddelas i sak, åsamkas allvarliga och bestående skador som inte kan gottgöras för det fall talan senare skulle bifallas i sak.

- 45 Klagandens argument skall därför förkastas, eftersom de innebär att förstainstansrättens ordförande skulle ha vidtagit en åtgärd som är mera långtgående än att föreskriva åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa det framtida slutliga avgörandets fulla verkan.
- 46 Slutligen finns det inte heller skäl att godta klagandens argument att den påstådda skadan per definition är irreparabel, eftersom ”den berör grundläggande rättigheter”.
- 47 Det är nämligen inte tillräckligt att abstrakt göra gällande att grundläggande rättigheter har åsidosatts, i förevarande fall äganderätten och rätten att fritt utöva näringsverksamhet, för att fastställa att den skada som eventuellt kan uppkomma nödvändigtvis är irreparabel.
- 48 Av vad anförts följer att överklagandet skall ogillas.

Rättegångskostnader

- 49 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden är tappande part, skall bolaget förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna avseende detta överklagande.
- 50 Republiken Frankrike och Konungariket Spanien, intervenienter i målet, skall bära sina rättegångskostnader i enlighet med artikel 69.4 i rättegångsreglerna.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

- 1) **Överklagandet ogillas.**
- 2) **Camar Srl skall ersätta rättegångskostnaderna.**
- 3) **Republiken Frankrike och Konungariket Spanien, intervenienter i målet, skall bära sina rättegångskostnader.**

Luxemburg den 15 april 1998

R. Grass
Justitiesekreterare

G. C. Rodríguez Iglesias
Ordförande